

i Landstinget. Naar vi nu i Folketinget med stor Enighed kunne gaa imod Ministeren, maatte vi vel kunne have et Haab om, at det, hvorefter vi her ere enige, ogsaa vil kunne gennemføres oppe i Landstinget. Jeg nærer det Haab, at vi maa kunne føre Loven igennem her, og jeg er temmelig sikker paa, at naar vi gøre det med Ministerens Modstand, ville vi have Udset til at faa den igennem oppe i Landstinget, og vi ville da faa at se, hvorledes Ministeren vil stille sig over for et Lovforslag, som er vedtaget af Folketinget og Landstinget i Forening.

Jeg skulde meget beklage, som jeg før sagde, at dette Ting vil tage den Beslutning at standse Lovforslaget, thi jeg kan ikke tillægge Motiveringen af Mindretallets Indstilling nogen som helst Bægt og særlig ikke en saadan Bægt, som vilde berettigede til et saa haardt Skridt mod en i øvrigt god Lov. Hvad er det, der henpeges paa, naar man siger, at Processkommissionens Betænkning kan ventes snart, og at det kan tænkes, at Regeringen derefter vil fremme den? Det er ikke andet end Løfter og Løfter og atter Løfter. Vi have i Grundloven af 5te Juni 1849 set Løfter i Retning af Reformen paa Retsvæsenets Omraade, og vi have set, at der 19 Aar efter blev nedsat en Processkommission, som arbejdede fra 1868 til 1875, da den afgav en omfattende og velbegrundet Betænkning, hvori blandt andre deltog den forrige Justitsminister. Vi have i mange Aar haft en Justitsminister, som har gjort sig til Talsmand, som teoretisk Jurist vel at mærke, for Forandringer og Reformen paa dette Omraade, men skønt Betænkningen har ligget lærdig siden 1875, ere vi allura lige vidt. Vi have senere haft en Processkommission, som har arbejdet i 5 Aar. Dens Betænkning siges at være fuldbædnings meget nær, og det kan endog ogsaa skimtes, at den kan ventes at komme frem i indeværende Aar. Men jeg vil spørge ærede Medlemmer, om der derfor er nogen større Chance for en Reform af vort Retsvæsen af en saadan Natur, at dette Ting og Demokratiet kan se hen til den med Fortrøstning? Vi have haft en Betænkning liggende i en Snes Aar, uden at der er sket noget. Maa jeg saa spørge, om det skulde være nok til at standse en i øvrigt god Lov, at der i Aar kommer til at foreligge en Betænkning til, som man haaber vil blive fremmet af Regeringen? Jeg kan ikke tro det. Det er Opsættelser og Opsættelser og Jule paa Taget ligesom Grundlovens Bestemmelser i Løsteparagrafferne. Vi have fra vor Side ikke Grund til at tro andet, end at det foreløbig vedbliver at være Løfter. Det er jo ingen

Hemmelighed, at den nuværende Justitsminister langtfra Mand og Mand imellem, anses for at være en saa varm Ven af Retsreformen som den afgaaede. Der er derfor ikke meget Haab om, at den nuværende Minister i Løbet af de første 10 eller 20 Aar skulde kunne bringe Tanken ud i Livet, naar den foregaende, der var en Ven af Sagen, ikke har nægtet at gøre det i de mange Aar, denne Kommissions Betænkning har ligget fremme. Jeg skal derfor sige, at jeg sjældent har truffet en saa daarlig Begrundelse af et saa indgribende og afgørende Forslag som det, Mindretallet har stillet i denne Betænkning. Naar der til Slutning siges, at man vilde kunde berede Sagen Bankefærdigheder ved at følge den Fremgangsmaade at reparere paa Retsordenen stykkevis, er det jo noget, der siges rent ud i det blaa. Der føres ikke noget som helst Bevis derfor eller blot Antydning af Bevis, og der har heller ikke herten under Forhandlingerne her i Tinget eller i Udvalget været ført noget saadant. Det er den Slags Ting, der kan siges, naar man vil slaa en Sag ihjel. Men jeg vil haabe, at denne Sag lige saa lidt som andre Ting, Demokratiet ønsker at fremme, bliver slaaet ihjel. Mit Haab er altsaa, at dette Forslag til en motiveret Dagsorden maa lide den Skæbne, jeg ønsker det, og den Skæbne er ikke blid.

Udvalgets Behandling af det foreliggende Lovforslag har, som det fremgaar af Betænkningen, væsentlig været rettet paa at afhjælpe, jeg havde nær sagt, de Mangler, der kunde være i det. Jeg vil imidlertid ikke bruge det Udtryk, fordi jeg fra mit Standpunkt ikke kan anerkende det, hvis Rigtighed eller Hensigtsmæssighed er bleven bestridt, for at være Mangler ved Lovforslaget. Jeg vil da sige, at vi have villet imødekomme de Røster, der have lydt, for at indføre saadanne Ændringer i Lovforslaget, som navnlig maatte anses for nødvendige, naar man skulde benytte Loven med god Virkning under den allerede nu bestaaende Retsorden. Og der have vi da imødekommet vore Kritikkere omtrent paa alle Punkter. Der er kun eet Sted, hvor vi ikke have kunnet være imødekomende, det er § 9, hvor de vilde have en videregaende Ret til at arrestere Folk, end man har efter den nu bestaaende Ret. Det vil erindres fra 1ste Behandling, at det, man ønskede, var, at Dommerne skulde have Lov til at anvende Varetægtsarrest foruden i det under Str. 3 nævnte Tilfælde, tillige ogsaa, naar der efter Sagens Omstændigheder maatte være Grund til at antage, at sigtede vilde bestræbe sig for at gøre Underjøgelsen frugtesløs ved Hiernelse